

ਅਪੀਲ ਸਿਵਲ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਪੱਕਾ ਗੰਗਾ ਰਾਮ-ਕਿਸ਼ੋਰ ਚੰਦ, (ਫੈਸਲਾ-
ਕਰਜ਼ਦਾਰ) ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਫਰਮ ਜੈ ਰਾਮ-ਭਗਤ ਰਾਮ, (ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ)

ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1956 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 151

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ (1908 ਦਾ 5) - ਧਾਰਾ 60 (ਐਲ) (ਸੀਸੀਸੀ) - ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਲਾ ਮਕਾਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ - ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਲਾਂ - ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਲ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਚਾਹੇ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ।

ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ- ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਨੀਤੀ ਦੀ ਬੁੱਧੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 (ਐਲ) (ਸੀਸੀਸੀ) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕਲੋਤੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਅਸਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਸੀ।

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 (ਐਲ) (ਸੀਸੀਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਨੂੰ, ਬਲਕਿ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਵਰਤੋਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕਲੋਤਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਧਾਨਕ ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਨੀਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਾਅ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਮੇਗਾ ਦੇ 25 ਜੂਨ, 1956 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਰੁੱਧ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦਾਅਵਾ: 6,830 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫਾਂਸੀ।

ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ: ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ।

ਅਗਰਵਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ।

ਜੇ.ਐਨ. ਸੇਠ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਫੈਸਲਾ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.- 1956 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 151 ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਗੰਗਾ ਰਾਮ-ਕਿਸ਼ੋਰ ਚੰਦ, ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ-ਫਰਮ ਜੈ ਰਾਮ-ਭਗਤ ਰਾਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ, ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕਾਂ ਨੇ 6,830 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰ: 206 ਆਫ 1956, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੈਹਰੀਆ ਮੱਲ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 12 ਜਨਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ 2,707। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਨੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਇੱਕੋ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ, ਦੋਨੋਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇੱਕੋ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਮੇਗਾ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਹੈ। ਦੋ ਉਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਟਕਰਾਅ ਹੈ। ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। 1948 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਫਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 (ਸੀਸੀਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿਚ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਘਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰਕ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਮੇਗਾ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਇਲਾਕਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ: -

- (1) ਕੀ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
- (3) ਰਾਹਤ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹੈ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਜੋ ਵਪਾਰਕ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘੋਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਾਇਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ 1948 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਤੀਹ ਹਨ, ਜੋ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। 1948 ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਝਟਕੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰਫ਼ ਵੇਚਦੇ ਸਨ ਪਰ ਬਰਫ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬਰਫ਼ ਵੇਚ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਿਘਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਮੱਗਰੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਫਰਮ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ 'ਤੇ, ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1948 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ, ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਿਆਂ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਇੰਨੇ ਫਜ਼ੂਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਜੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕਮਰੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇ ਗਏ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਦੋਂ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(ccc) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸਿੱਧੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਸੇਠ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਉਮਰ ਬਨਾਮ

ਫਖਰ-ਉਦ-ਦੀਨ (1) ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਉਹ ਦੁਕਾਨ ਸੀ ਜਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਧਾਰ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਤਿਮਾਹੀ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ 10 ਜਾਂ 12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਟੇਰੇਜ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਥੋਕ ਵਪਾਰ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ, ਹੋਰ ਅਹਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗਾਹਕਾਂ, ਨਿਰਭਰ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਫਰਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਸੇਠ ਨੇ ਲਾਲ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬੇਗਮ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਸੀ ਜਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ, ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁੱਖ ਜਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ. ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਮੁੱਲ ਕੁਝ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਮੁੱਲ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(ਏ) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਵੀ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ-ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਫੈਸਲੇ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ, ਕਿਸੇ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮੁਅੱਤਲ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅੰਤਰੀਵ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਭਿੰਨ ਹਨ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕ ਪਾਇਰਟਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਜਿੱਥੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੀ ਸਖ਼ਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੁਹੰਮਦ ਬੇਗ ਅਮੀਨ ਬੇਗ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣ ਮੇਘਾਜੀ ਪਾਟਿਲ (1) ਨੁਸਰੂਤ ਰਜ਼ਾ ਬਨਾਮ ਉਮਬੁਲ ਖੈਰ ਬੀਬੀ (2 ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਫੇਅਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ।) –

“ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ 'ਚ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਅਤੇ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਅੰਤਰ-ਵੰਡ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।“

ਪੂਰਵ-ਇਮਪਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਰਕ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੈਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ" ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। (4 ਅੰਗ 330)।

ਸਸੇਕਸ ਪੀਅਰਜ਼ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਲਾਰਡ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਟਿੰਡਲ ਨੇ ਕਿਹਾ:

“ਮੇਰੇ ਲਾਰਡਜ਼, ਸੰਸਦ ਦੇ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਇਕੋ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਸਦ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਾਧਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਜੋ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਡਾਇਰ, ਸਟੇਵੇਲ ਬਨਾਮ ਲਾਰਡ ਜੈਚ ਪਲੇਡੇਨ (369) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਰਾਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਲਾਰਡ ਬਲੈਕਬਰਨ ਨੇ ਐਡਿਨਬਰਗ ਸਟ੍ਰੀਟ ਟ੍ਰਾਮਵੇਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਟੋਰਬੈਨ (2) ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਿਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ

ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਵੈ-ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਲਾਰਡ ਬਲੈਕਬਰਨ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ: -

“ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਐਕਟ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵਸਤੂ ਕੀ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਟ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਟਸ ਕੇਬਲ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਐਂਗਲੋ ਅਮਰੀਕਨ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਦੇਖੋ।

ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਗੋਂ ਐਕਟ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਲੋੜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਡ ਹਾਕਿੰਸ ਬਨਾਮ ਗੈਦਰਕੋਲ (2), ਸਟ੍ਰੈਂਡਲਿੰਗ ਬਨਾਮ ਮੇਰਗਨ (3) ਅਤੇ ਈਸਟਮੈਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਟੀਰੀਅਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਪੇਟੈਂਟਸ, ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਡ ਮਾਰਕਸ ਦਾ ਕੰਪਟਰੋਲਰ ਜਨਰਲ (4)।

ਕਿਸੇ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪਰਖਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(1) ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 60(1) (ਸੀਸੀਸੀ) ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਨਿਰਣਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰੀ ਕਠਿਨਾਈ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ। ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਇਹ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ। ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਇੱਕ ਤਰਜੀਹੀ ਇਲਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 60 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ। 1934 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਰਿਲੀਫ ਆਫ਼ ਡਿਬਟਡਨੈਸ ਐਕਟ, VII ਦੀ ਧਾਰਾ 35, ਨੇ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਸੀਸੀ) ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ

ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਧਾਰਾ (ccc) ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਬਸ਼ਰਤ ਇਹ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦੀ ਬਾਂਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਖੁਦ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਿਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ "ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ੇ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ, ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਤਿਲਕਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਤਰਕ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ — *quia ratio legis est anima legis* — ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਾਅ ਦੇ ਸੁਚਾਰੂ ਕੰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ, ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 60(1) (ccc) ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਮੀਕਰਨ, ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਬੇਈਮਾਨ ਜਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨਾ ਪੂਰਣਯੋਗ ਸੱਟ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਨੂੰ ਉਲਝਾਵੇ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਨੀਤੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਇਕ ਨੂੰ, ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਕੀ ਹੈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋ-ਪ੍ਰਾਇਵੇਟ ਕੋਮੇਡੋ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰੋ-ਬੇਨੇ ਪਬਲਿਕੋ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟਡਨੈਸ ਐਕਟ, 1934 ਦੀ ਧਾਰਾ 35, ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(1) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਹਰ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਉਪਾਅ ਸੀ ਜੋ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। "ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ" ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵੀ ਸਮੀਕਰਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, "ਨਿਵਾਸ", "ਨਿਵਾਸ", "ਨਿਵਾਸ", "ਨਿਵਾਸ", "ਨਿਵਾਸ" ਅਤੇ "ਕਬਜ਼" ਕਈ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੇ ਰੰਗਤ ਪਰ ਲਚਕੀਲੇ ਅਰਥ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਰਹਿਣ" ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਨਿਵਾਸ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, (1) ਅਸਲ ਜਾਂ ਭੌਤਿਕ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ (2)

ਉੱਥੇ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਯਾਨੀ ਅਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਲਈ। ਇਸਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਰਹਿਣ" ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਥਾਈਤਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਨਿਰੰਤਰਤਾ। "ਨਿਵਾਸ" ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਸੈਟਲ ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਪਾਰਕ ਘਰ, ਗੋਦਾਮ, ਦਫਤਰ, ਦੁਕਾਨ ਆਦਿ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਵਰਤੋਂਕਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਉਸੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਵਪਾਰਕ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਘਰ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਨ। ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਦੇ ਢੰਗ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਵਜੋਂ ਮਨੋਨੀਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਤਰਕ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟੇਡਨੈਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ, ਧਾਰਾ 60(1) (ਸੀਸੀਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਰਕ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਮੈਡੀਕਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ, ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਲੋਹੇ ਦਾ ਲੁਹਾਰ ਉਸ ਦੇ ਖੋਖੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਮੋਚੀ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜੁੱਤੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਘੁਮਿਆਰ ਆਪਣਾ ਪਹੀਆ ਮੋੜਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰੀਗਰ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸੰਦ ਵਿਛਾਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਵਪਾਰੀ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। sale, ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੇਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਉਸਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਵਰਤੋਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਹੈ।

ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਆਗਾ ਜਾਫਰ ਏਯੂ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਧਾ ਕਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇੱਥੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ -ਜੁਲਦੇ ਸਨ. ਉਥੇ ਵੀ ਕੁਰਕੀ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਨਿਮਕ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਇਕ ਵਪਾਰਕ ਇਲਾਕਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੂਰੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 60 (1) (ਸੀਸੀਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਛੋਟੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਨੂੰ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਘਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ - ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਧਾਨਕ ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂ ਨੀਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਾਅ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਇਕਲੋਤੇ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਅਸਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 (1) (ਸੀਸੀਸੀ) ਵਿਚਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ. ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਘਰ, ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕਲੋਤਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਐਚ.ਟੀ.ਯੂ.ਆਰ. 6 LK-359

2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 3 ਲਾਰ. 433

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1916 ਬੋਮ. 265

- (2) (1867) 8 ਡਬਲਯੂ.ਆਰ. 309
(1) 8 ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 1034 ਪੰਨਾ 1057 ਤੇ
(2) ਐਲ.ਆਰ. (1877) 3 ਈ. 58 ਪੰਨਾ 68 ਤੇ
(2) (1855) 6, ਡੀ.ਐਮ. ਅਤੇ ਜੀ.ਆਈ. ਪੰਨਾ 21 ਤੇ
(3) (1874) 1 ਹਲ। 204
(4) 1898 ਈ. 571
(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 ਪੰਜਾਬ 433 :

Atul Sharma

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।